

Arrest

**nr. 224 736 van 8 augustus 2019
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, dient op 1 augustus 2014 een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgisch minderjarig kind, geboren op 24 juli 2014.

De partijen betwisten niet dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Per schrijven van 8 mei 2018 wordt aan de verzoekende partij gevraagd in het kader van een onderzoek in het licht van artikel 42quater, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) specifieke nieuwe bewijzen voor te leggen met betrekking tot haar huidige situatie, nadat werd vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht verkreeg. Zij wordt verwittigd dat de door haar voorgelegde stukken zullen worden onderzocht en getoetst aan de voorwaarden van de vreemdelingenwet om na te kijken of zij het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten. De verzoekende partij legt hierop verschillende stukken voor.

Op 7 februari 2019, met kennisgeving op 22 februari 2019, stelt de verwerende partij een einde aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: M.O.S. (...)
Voorna(a)m(en): J.-M. (...)
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: (...).1978
Geboorteplaats: Kinshasa
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na de indiening van een bijlage 19ter op 01.08.2014 in functie van zijn Belgisch minderjarig kindje, zijnde M.O.S., M. (...) (RR: 14.(...)). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister en het dossier woont betrokkene niet meer samen met zijn kind, en dit reeds sinds 13.02.2017.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 08.05.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 14.06.2018. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Rappel dd. 27.04.2018 elektriciteitsfactuur Lampiris; Rappel dd. 01.06.2018 mbt factuur Telenet*
- Ziektekostenverzekering op naam van betrokkene en M.J. (...) en M.O.S.A. (...).*
- Arbeidsovereenkomsten dd. 04.10.2017 en 31.10.2017 bij het OCMW Waver voor de periode van 5.10.2017 tot 4.11.2017 en van 5.11.2017 tot 31.01.2018 en bijbehorende loonfiches voor de maanden oktober 2017 tot januari 2018*
- Deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 05.03.2018 bij V. (...) Vlaanderen, en bijbehorende loonfiches voor de maanden maart 2018 – augustus 2018.*
- Vervangingsovereenkomst bij A.C. (...) in het Woonzorgcentrum A. (...) te K. (...) dd. 04.01.2018 voor medewerker die in zwangerschaps- en bevallingsrust is, en bijbehorende loonfiches voor de maanden februari 2018 tot augustus 2018.*
- Beide tewerkstellingen blijken inmiddels beëindigd te zijn. Betrokkene zou volgens gegevens in Dolsis opnieuw bij een OCMW tewerksteld worden, ditmaal via het OCMW te Overijse en sinds 29.01.2019. Hiervan werd niets voorgelegd, maar is dan ook nog erg recent*
- Vonnis jeugdrechtbank dd. 17.04.2017*
- Betaling aan moeder van het kindje op 02.03.2017 van 140 euro voor de maanden maart en april 2017, en van telkens 85 euro op 03.05.2018 en 30.06.2018. Deze bedragen zijn slechts zeer beperkt in tijd. Er kan met slechts enkele geldstortingen voor 4 maanden bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene daadwerkelijk financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn kind.*

Er werd ook een betaling voorgelegd op 06.03.2017 ten bedrage van 130 euro een de moeder van referentiepersoon, echter met vermelding "pour papy Ibula". Hieruit kan niet besloten worden dat dit om onderhoudsgeld gaat voor betrokkene zoon. Verder wordt ook een storting dd. 04.03.2017 voorgelegd ten bedrage van 180 euro met mededeling "M. (...)", echter werd het geld op een andere rekening gestort dan die van de moeder van het kind.

- Treinticketten voorgelegd tussen Leuven – Antwerpen (heen op 16.06.2018 – terug op 17.06.2018; Heen en terug op 18.05.2018).

Het aan betrokkene betekende onderzoek vermeldde tevens het volgende: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Er werden verder geen stukken meer binnengebracht.

Voor wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Er is slechts gezamenlijke vestiging met referentiepersoon van 01.08.2014 (bijlage 19ter) tot 13.02.2017. Er kan dus geenszins gesteld worden dat betrokkene aan voormelde uitzonderingsvoorwaarde voldoet gelet er geen sprake is van 3 jaar gezamenlijk vestiging met referentiepersoon waarvan één in het Rijk.

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn niet van toepassing.

Betrokkene toont immers niet aan zowel financiële als affectieve banden te onderhouden met de referentiepersoon sinds hij niet meer op het zelfde adres woont, meer bepaald sinds 13.02.2017, zoals nochtans expliciet werd gevraagd in de aan hem betekende brief. Betrokkene legt evenwel een vonnis van de jeugdrechtbank voor, maar legt als bewijs dat hij effectief dit bezoekrecht uitoefent alsook mee financieel instaat voor het kind, slechts 3 stortingen voor voor 4 maanden, namelijk voor de maanden maart en april 2017, en mei en juni 2018.

Uit het relatieverlag dd. 23.05.2018 zou moeten blijken dat betrokkene sinds september 2017 € 25 per maand zou betalen. Daar wordt echter niets van voorgelegd door betrokkene. Voor zover dit zou kloppen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene € 70 per maand zou moeten betalen en de afspraken vastgelegd in het vonnis, aldus niet respecteert. In het socio-economisch onderzoek dd. 08.05.2018 dat aan betrokkene werd betekend, werd gevraagd om stukken waaruit blijkt dat betrokkene een financiële en affectieve band met zijn Belgisch kind heeft behouden sinds hij niet meer op hetzelfde adres woont als het kind, en dat daarbij concreet gedacht wordt aan het voorleggen van het bewijs dat hij de bewaring over het kind heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind.

Ter staving van de affectieve band werd bovendien niets voorgelegd. Er werden evenwel treinticketten voorgelegd tussen Leuven – Antwerpen twee heen-en-terug-ritten, eentje half mei 2018 en eentje half juni 2018.

Deze kunnen niet als afdoende bewijs worden gezien van een affectieve band met het kind. Het is immers niet duidelijk dat betrokkene wel degelijk bij zijn kind op bezoek is gegaan. Voor zover zou moeten verondersteld worden, in samenlezing met het relatieverlag dd. 23.05.2018, dat de ticketten wel degelijk bezoeken zouden aantonen aan zijn kind dient vastgesteld te worden dat betrokkene zich evenmin aan de bezoekregeling houdt zoals bij vonnis bepaald, hij komt immers slechts één keer per maand op bezoek bij het kind. Of er echter daadwerkelijk sprake is van een affectieve band die wordt opgebouwd, kan niet worden vastgesteld. Indien betrokkene daadwerkelijk mee voor zijn kind instaat op financiële en affectieve wijze en de gezinshereniging inmiddels nog gegrond zou zijn, zou toch kunnen verondersteld worden betrokkene inmiddels na meer dan één jaar tussen de uitspraak van het vonnis en de betekening van het socio-economisch onderzoek, meer zou kunnen voorleggen (foto's e.d.). Er dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat op basis van de stukken in het administratieve dossier niet kan worden besloten dat betrokkene daadwerkelijk een financiële en affectieve band met zijn Belgisch minderjarige kind onderhoudt in die zin dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband van het kind ten opzichte van betrokkene.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Voor zover mocht opgemerkt worden dat betrokkene tewerkgesteld is, kan gesteld worden dat dit inderdaad zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde, betreft

een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is. Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 01.08.2014) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers minstens 31 jaar lang in zijn land van herkomst en is er opgegroeid. Er kunnen bovendien geen rechten geput worden uit eerder kortstondig legaal verblijf dat niet kon worden verlengd, noch uit illegaal verblijf. Daarenboven heeft betrokkene reeds een nieuw gezin gesticht: hij heeft in Congo een vrouw met Congolese nationaliteit leren kennen en is met haar aldaar op 31.03.2017 reeds in het huwelijksbootje gestapt. Dit toont aan dat betrokkene wel degelijk nog voldoende voeling heeft met het land van herkomst en de heersende cultuur en waarden. Er zijn hieromtrent aldus geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie legt hij een attest van aansluiting bij de CM voor. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering behoort tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Het is dus redelijk te stellen dat dit document niet aantoonde dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat er geen sprake is van een financiële en affectieve band met de referentiepersoon in die mate dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheid. Het vonnis van de rechtbank met betrekking tot het co-ouderschap wordt niet nageleefd. Ook de relatie met de moeder van het kind is voorbij. Er is geen sprake meer van een familiale cel, en dit reeds sinds 13.02.2017. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene inmiddels een nieuw gezin heeft gesticht: hij heeft inmiddels een echtgenote en kindje van Congolese nationaliteit. Uit niets blijkt dat zij hun gezinsleven niet in het land van herkomst kunnen verderzetten. De vrouw is bovendien ook slechts in het Rijk sinds 24.11.2017.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

Op 8 maart 2019 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar minderjarig Belgisch kind M..

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen volgende exceptie van onontvankelijkheid aan:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoeker op 08.03.2019 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter) in de hoedanigheid van in functie van vader van een Belgische minderjarige burger. Gelet op het feit dat hij opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid, toont hij niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het indienen van huidige vordering. Het beroep tot nietigverklaring is bij gebrek aan belang onontvankelijk.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna; de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad dient op te merken dat hoewel de verzoekende partij op 8 maart 2019 opnieuw een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar minderjarig Belgisch kind M., naar aanleiding van deze aanvraag nog geen beslissing werd genomen, laat staan dat aan de verzoekende partij opnieuw een verblijfsrecht in functie van M. werd toegekend – het verkrijgen van dit beoogde verblijfsrecht is allerminst een zekerheid. De verzoekende partij ziet zich dus wel degelijk benadeeld door de huidige bestreden beslissing en de vernietiging ervan kan haar wel degelijk een voordeel verschaffen, namelijk het behouden van een verblijfsrecht in functie van haar zoon M.. De exceptie opgeworpen door de verwerende partij dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“A. Schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet

1. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde 3[binnen vijf jaar]3 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1°

er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2°

de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3°

de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4°

het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden 5[...], het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5°

de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6°

6[de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44in.]6

4[Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.]4

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1°

indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2°

of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3°

of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4°

of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een

ziekttekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2. Verzoeker is vooreerst van oordeel dat verweerster ten onrechte verwijst naar artikel 42quater §1 lid 1 4° om op die basis over te gaan tot beëindiging van het recht van verblijf van verzoeker. Paragraaf 1, lid 1, 4° heeft immers betrekking op situatie waarin het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd, of waarin er ondanks een huwelijk of een geregistreerd partnerschap geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Het verblijfsrecht van verzoeker is immers gebaseerd op zijn vaderschap over zijn kind M. (...), niet op zijn relatie met mevrouw L.K. (...).

3. Artikel 42quater, § 1, derde lid, W. 15 december 1980 bepaalt o.m. dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, de minister of zijn gemachtigde rekening hoort te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Gelet op de finaliteit van het recht om gehoord te worden, heeft de minister of zijn gemachtigde de verplichting om de inlichtingen op te sporen die hem toelaten met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Hij dient de zaak te onderzoeken en dus de vreemdeling uit te nodigen om gehoord te worden over de redenen die zich kunnen verzetten tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht en zijn verwijdering van het grondgebied, met name in het licht van de elementen opgesomd in art. 42quater, § 1, derde lid.

Overigens biedt enkel een dergelijke uitnodiging een effectieve en nuttige mogelijkheid aan de vreemdeling om zijn standpunt te doen gelden (R.v.St., 19 februari 2015, X, nr. 230.257).

Verzoeker heeft daarentegen de mogelijkheid niet gekregen om mondeling toelichting te geven over zijn situatie, laat staan te reageren op eventuele bezwaren van verweerster.

Alleszins heeft verweerster geen rekening gehouden met volgende feitelijkheden bij het nemen van haar beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker:

- Verzoeker verblijft al op het Belgische grondgebied sinds 2008, zijnde ruim 10 jaar.

- Hij was 30 jaar oud toen hij hier aankwam. Thans is hij 40 jaar oud.

- Hij heeft hier 2 kinderen op de wereld gezet. Het derde kindje is op komst.

- Hij woont nu samen met zijn echtgenote en zoontje A. (...).

- Bovendien is hij al jaren ononderbroken aan het werk en levert hij zo zijn bijdrage aan de Belgische samenleving.

- Tijdens het decennia dat verzoeker hier woonde, heeft hij zich geïntegreerd door de taal te leren, sociale banden te leggen, etc. Verweerster kan dan ook bezwaarlijk stellen dat het centrum van de belangen van verzoeker niet in België gelegen zou zijn.

4. Artikel 42quater §4 2° en 3° voorzien verder in een aantal uitzonderingen.

Zo zal er geen einde worden gesteld aan het recht van verblijf wanneer het recht van bewaring van het kind of het omgangsrecht met het kind is toegewezen aan de derdelander in kwestie.

In dit kader is het duidelijk dat verweerster helemaal niet de juiste invulling heeft gegeven aan de documenten die door verzoeker werden bijgebracht naar aanleiding van het schrijven dat hij op 8 mei 2018 had ontvangen vanwege verweerster.

a) Uit het vonnis van 18 april 2017 en het daarbij horende gezamenlijke verzoekschrift blijkt duidelijk dat aan verzoeker wel degelijk zowel een recht van bewaring als een omgangsrecht werd toegekend:

"Het gezag over de persoon en het beheer van de goederen van het minderjarig kind M.M.O. (...), wordt door beide ouders gezamenlijk uitgeoefend, conform het wettelijk principe van art. 374 lid 1 B.W.

Beide ouders zullen derhalve gezamenlijk het recht van bewaring, ... uitoefenen, ...

...

Het minderjarig kind M. (...) zal persoonlijk contact onderhouden met zijn vader, de heer M.O. (...)

b) Ook bracht verzoeker enkele betalingsbewijzen bij waarmee hij trachtte aan te tonen dat hij consequent de onderhoudsbijdrage voor Michel betaalt.

Verweerster tracht nu te stellen dat verzoeker zijn financiële verplichtingen ten aanzien van Michel niet zou nakomen, hetgeen geenszins strookt met de werkelijkheid.

Verzoeker voegt bij onderhavig verzoekschrift dan ook bewijs van het feit dat hij correct de onderhoudsbijdrage voor Michel betaald heeft.

Volgens het vonnis van 18 april 2017 diende verzoeker 70 € per maand te betalen voor het kind. Tot en met november 2018 vertegenwoordigt dit een bedrag van 1.400 € (ofwel 20 x 70 €) terwijl uit de

bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeker sindsdien 1.730 € aan mevrouw K. (...) overmaakte ten titel van onderhoudsbijdragen.

Verzoeker heeft immers op een bepaald moment vrijwillig de onderhoudsbijdrage voor het kind verhoogd tot 85 € per maand nadat zijn inkomen verhoogd was.

Verweerster argument dat verzoeker zijn financiële verplichtingen niet zou nakomen raakt dan ook kant noch wal.

c) Hetzelfde geldt voor verweerster stelling dat er geen bewijs zou voorliggen van het feit dat verzoeker tot op heden affectieve banden onderhoudt met het kind.

Verweerster gaat wel erg kort door de bocht en zij stelt meer in het bijzonder dat er geen sprake zou zijn van affectieve banden met het kind omdat verzoeker er niet in zou slagen om aan te tonen dat hij het kind effectief 2 weekends per maand bij zich heeft.

Uiteraard dient Uw Raad in dit kader rekening te houden met het feit dat affectieve banden moeilijk aan te tonen zijn.

Verzoeker hield er ook helemaal geen rekening mee dat hij in de toekomst zou moeten gaan bewijzen dat Michel 2 weekends per maand bij hem doorbrengt.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij de verblijfsregeling zoals opgenomen in het vonnis van 18 april 2017 wel degelijk stipt naleeft.

Verzoeker heeft in eerste instantie zijn effectieve banden met Michel proberen aan te tonen aan de hand van enkele treinticketten die aantonen dat hij enkele keren met de trein van en naar Antwerpen reisde om Michel te gaan bezoeken.

Bij onderhavig verzoekschrift voegt verzoeker ook nog enkele foto's van hem en zijn zoontje.

Een verklaring van mevrouw K; (...) kan verzoeker niet bijbrengen aangezien de relatie tussen verzoeker en de moeder van Michel verzuurd is nadat verzoeker opnieuw in het huwelijksbootje gestapt is.

B. Schending van het rechtszekerheidsbeginsel

1. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1 999, 53-54.)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285.)

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315).

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. (RvS 28 januari 2008, nr. 179021)

2. Verzoeker en mevrouw K. (...) verbroken hun relatie begin 2017.

Zoals reeds vermeld, trad verzoeker niet veel later in het huwelijk met zijn huidige echtgenote, mevrouw M.J. (...).

Verweerster heeft verzoeker toegelaten om zijn nieuwe echtgenote over te laten komen naar België. ondertussen heeft mevrouw M.J.A. (...) hier in België ook een kind op de wereld gezet, met name M.O.S.A. (...), geboren te LEUVEN op datum van 1 februari 2018.

Hun tweede kindje is uitgeteld voor 9 mei 2019.

Door nu alsnog over te gaan tot de beëindiging van het verblijf van verzoeker tart alle verbeelding en maakt duidelijk een schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel.

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker en haar partner, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Zoals hierboven reeds uiteen werd gezet, is de gemachtigde in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren.

De beslissing tot beëindiging van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak.

Verweerster heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

D. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende redenen:

Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de impact die deze beslissing zal hebben op de relatie van verzoeker met zijn zoontje Michel. In het geval dat verzoeker zou dienen terug te keren naar Congo zal het voor verzoeker onmogelijk zijn om de verblijfsregeling zoals opgelegd door de Familierechtbank te ANTWERPEN na te blijven komen.

De affectieve banden die hij momenteel heeft met Michel zullen wegebben en op termijn misschien zelfs verdwijnen.

Verzoeker gaf reeds aan dat de relatie met de moeder van Michel verzuurd is sinds verzoeker in het huwelijksbootje is gestapt. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat mevrouw K. (...) ermee zal instemmen dat Michel bijvoorbeeld de vakanties bij verzoeker komt doorbrengen in Congo.

Daarenboven legt verweerster het feit dat verzoeker hier inmiddels een gezin heeft opgebouwd gewoonweg naast zich neer. Verzoeker en zijn echtgenote wonen samen en vormen een hecht gezin met hun zoontje A. (...). Hun tweede kindje is op komst.

Door alsnog over te gaan tot beëindiging van het verblijf van verzoeker maakt verweerster zich schuldig aan een grove schending uit van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, evenals van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat verwerende partij ten onrechte verwijst naar artikel 42quater §1-4° van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit artikel zou betrekking hebben op de ontbinding van het huwelijk met de burger van de EU ontbonden of

de beëindiging van een geregistreerd partnerschap en waarbij er aldus geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Echter, zijn verblijfsrecht is gebaseerd op zijn vaderschap met zijn Belgisch kind en niet op de relatie met diens moeder. Hij stelt niet de mogelijkheid gekregen te hebben om mondeling toelichting te hebben kunnen geven over zijn situatie en te reageren op de eventuele bezwaren van verwerende partij. Er zou geen rekening gehouden zijn met:

- Zijn verblijf in het Rijk sedert 2008
- Zijn leeftijd (30j bij aankomst in het Rijk, thans 40j)
- Er 2 kinderen te hebben en een 3de op komst
- Ononderbroken werk sedert al die jaren waardoor bijdrage aan de Belgische samenleving
- Zijn integratie door het leren van de taal, het leggen van sociale banden, etc. Er zou verder geen juiste invulling gegeven zijn aan de documenten die hij heeft voorgelegd. Hij verwijst hierbij naar het vonnis van 18.04.2017 waarin hem zowel omgangsrecht als recht van bewaring over zijn Belgisch kind werd toegekend, de betalingsbewijzen aangaande de onderhoudsbijdragen, de verhoging van de onderhoudsbijdrage van 70€ naar 85€ per maand en het feit dat hij 2 weekends per maand het kind bij zich heeft. Hij besluit dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met de impact ervan om zijn Belgisch kind. Bij verwijdering zal hij onmogelijk zijn door de Familierechtbank van Antwerpen opgelegde verblijfsregeling kunnen blijven nakomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing conform artikel 42quater §1-4° van de Vreemdelingenwet genomen werd aangezien er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht bekomen heeft.

De relevante bepalingen van artikel 42quater §1-4° van de Vreemdelingenwet luiden als volgt (eigen vetschrift):

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: (...) 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer (...) Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. § 2 (...) § 3 (...) § 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; 2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is; 4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. § 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat dit wetsartikel enkel van toepassing zou zijn op gehuwden of wettelijk samenwonenden. Dit wetsartikel maakt duidelijk melding dat het eveneens van toepassing is indien er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon in functie van betwist op geen enkel ogenblik dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon.

Waar hij thans tracht te bewijzen dat hij nog steeds een financiële en affectieve band onderhoudt met de referentiepersoon en aldus toepassing wenst te maken van de uitzonderingsgrond conform artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet, luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Voor wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Er is slechts gezamenlijke vestiging met referentiepersoon van 01.08.2014 (bijlage 19ter) tot 13.02.2017. Er kan dus geenszins gesteld worden dat betrokkene aan voormelde uitzonderingsvoorwaarde voldoet gelet er geen sprake is van 3 jaar gezamenlijk vestiging met referentiepersoon waarvan één in het Rijk. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn niet van toepassing. Betrokkene toont immers niet aan zowel financiële als affectieve banden te onderhouden met de referentiepersoon sinds hij niet meer op het zelfde adres woont, meer bepaald sinds 13.02.2017, zoals nochtans expliciet werd gevraagd in de aan hem betekende brief. Betrokkene legt evenwel een vonnis van de jeugdrechtbank voor, maar legt als bewijs dat hij effectief dit bezoekrecht uitoefent alsook mee financieel instaat voor het kind, slechts 3 stortingen voor voor 4 maanden, namelijk voor de maanden maart en april 2017, en mei en juni 2018. Uit het relatieverlag dd. 23.05.2018 zou moeten blijken dat betrokkene sinds september 2017 € 25 per maand zou betalen. Daar wordt echter niets van voorgelegd door betrokkene. Voor zover dit zou kloppen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene € 70 per maand zou moeten betalen en de afspraken vastgelegd in het vonnis, aldus niet respecteert. In het socio-economisch onderzoek dd. 08.05.2018 dat aan betrokkene werd betekend, werd gevraagd om stukken waaruit blijkt dat betrokkene een financiële en affectieve band met zijn Belgisch kind heeft behouden sinds hij niet meer op hetzelfde adres woont als het kind, en dat daarbij concreet gedacht wordt aan het voorleggen van het bewijs dat hij de bewaring over het kind heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind. Ter staving van de affectieve band werd bovendien niets voorgelegd. Er werden evenwel treinticketten voorgelegd tussen Leuven – Antwerpen twee heen-en-terug-ritten, eentje half mei 2018 en eentje half juni 2018. Deze kunnen niet als afdoende bewijs worden gezien van een affectieve band met het kind. Het is immers niet duidelijk dat betrokkene wel degelijk bij zijn kind op bezoek is gegaan. Voor zover zou moeten verondersteld worden, in samenlezing met het relatieverlag dd. 23.05.2018, dat de ticketten wel degelijk bezoeken zouden aantonen aan zijn kind dient vastgesteld te worden dat betrokkene zich evenmin aan de bezoekregeling houdt zoals bij vonnis bepaald, hij komt immers slechts één keer per maand op bezoek bij het kind. Of er echter daadwerkelijk sprake is van een affectieve band die wordt opgebouwd, kan niet worden vastgesteld. Indien betrokkene daadwerkelijk mee voor zijn kind instaat op financiële en affectieve wijze en de gezinshereniging inmiddels nog gegrond zou zijn, zou toch kunnen verondersteld worden betrokkene inmiddels na meer dan één jaar tussen de uitspraak van het vonnis en de betekening van het socioeconomisch onderzoek, meer zou kunnen voorleggen (foto's e.d.). Er dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat op basis van de stukken in het administratieve dossier niet kan worden besloten dat betrokkene daadwerkelijk een financiële en affectieve band met zijn Belgisch minderjarige kind onderhoudt in die zin dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband van het kind ten opzichte van betrokkene.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.”

Verzoeker toont met zijn ongestaafd betoog het tegendeel niet aan. Waar hij thans bij huidig verzoekschrift foto's bijbrengt van zijn Belgische zoon kan hiermee geen rekening gehouden worden aangezien, niettegenstaande het Bestuur verzoeker op 08.05.2018 uitdrukkelijk verzocht had alle bewijsdocumenten over te maken aangaande zijn huidige situatie (socio-economisch onderzoek), hij deze niet aan het Bestuur overmaakte.

Verzoeker doet met zijn betoog over zijn minderjarige Belgische zoon dan ook hoegenaamd geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet beëindigd wordt omdat hij niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht verkreeg en hij evenmin onder de uitzonderingsgronden valt ten einde het verblijfsrecht te behouden.

Waar verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, dient hij het bestaan aan te tonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat verwerende partij wel gemotiveerd heeft dat:

“Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat er geen sprake is van een financiële en affectieve band met de referentiepersoon in die mate dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheid. Het vonnis van de rechtbank met betrekking tot het co-ouderschap wordt niet nageleefd. Ook de relatie met de moeder van het kind is voorbij. Er is geen sprake meer van een familiale cel, en dit reeds sinds 13.02.2017. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene inmiddels een nieuw gezin heeft gesticht: hij heeft inmiddels een echtgenote en kindje van Congolese nationaliteit. Uit niets

blijkt dat zij hun gezinsleven niet in het land van herkomst kunnen verderzetten. De vrouw is bovendien ook slechts in het Rijk sinds 24.11.2017.”

Verzoeker verduidelijkt dit standpunt op geen enkele wijze. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd er geen nauwe banden aanwezig waren tussen verzoeker en zijn Belgische minderjarige zoon.

“De Raad wijst daarenboven op rechtspraak van het EHRM dat stelt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band blijkt tussen verzoekende partij en haar kind en de moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst. Het door verzoekende partij gestelde als zou de bestreden maatregel het gezinsleven met haar kind ernstig bemoeilijken blijkt dan ook niet.” (RvV nr. 215.687 van 24.01.2019)

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een schending aanvoert van het hoorrecht en stelt dat hij niet de kans gekregen heeft om mondeling toelichting te hebben kunnen geven over zijn situatie en te reageren op de eventuele bezwaren van verwerende partij toont hij niet aan dat hoorrecht impliceert dat hij mondeling gehoord diende te worden alvorens de bestreden beslissing genomen werd.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (RvV nr. 36 772 van 08.01.2010)

Verzoeker toont niet aan de mogelijkheid niet gekregen te hebben om in het kader van het socio-economisch onderzoek, alle bewijsdocumenten over te maken aangaande zijn huidige situatie.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat het Bestuur rekening gehouden heeft met verzoekers verblijf in het Rijk, zijn culturele en sociale integratie, zijn medische toestand en zijn tewerkstelling.

Hij toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De feitenvinding is correct. Met de voorgelegde stukken werd rekening gehouden.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd

Het enige middel is ongegrond.”

3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet – op grond waarvan de beslissing werd genomen -, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij in functie van haar minderjarige Belgische zoon werd beëindigd op grond van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, nu de situatie van de verzoekende partij totaal is gewijzigd – er is geen gezamenlijke vestiging meer met de referentiepersoon – en er geen elementen gekend zijn die zich tegen een beëindiging van dit verblijfsrecht verzetten. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste

lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De verwerende partij motiveert dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van de verzoekende partij met de referentiepersoon en onderzoekt of de verzoekende partij voldoet aan één van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat – wat in voorliggende zaak volgens de verwerende partij niet het geval is.

De verzoekende partij kan vooreerst niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij zich niet kan baseren op artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen haar en de referentiepersoon, namelijk haar minderjarig Belgisch kind M.. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer” (eigen onderlijning)

De verzoekende partij ontkent niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen haar en haar kind M.. Verder kan in deze bepaling niet worden gelezen dat deze louter van toepassing zou zijn op huwelijken of geregistreerde partnerschappen, en niet op situaties waarin een verblijfsrecht werd verkregen in functie van een minderjarig Belgisch kind. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. Dit wetsartikel viseert aldus de familieleden-derdelanders van Unieburgers en is via artikel 40ter van de vreemdelingenwet ook van toepassing op de familieleden-derdelanders van Belgen die nooit hebben gebruik gemaakt van hun recht op vrij verkeer als Unieburger, zoals in voorliggende zaak het geval is. Het betoog van de verzoekende partij komt overigens tegenstrijdig voor, nu de verzoekende partij verder in haar verzoekschrift ingaat op de toepasselijkheid van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en hiermee lijkt te suggereren dat deze bepaling wel van toepassing is op haar situatie, terwijl zij eerder aangaf dat dit niet zo is.

De verzoekende partij betwist verder niet dat zij op 8 mei 2018 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om in het kader van een onderzoek in het licht van artikel 42^{quater}, §5 van de vreemdelingenwet specifieke nieuwe bewijzen voor te leggen met betrekking tot haar huidige situatie, nadat werd vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht verkreeg. Zij wordt verwittigd dat de door haar voorgelegde stukken zullen worden onderzocht en getoetst aan de voorwaarden van de vreemdelingenwet om na te kijken of zij het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten. De verzoekende partij legt hierop verschillende stukken voor. Zij toont niet aan waaruit zij meent te kunnen afleiden dat zij de mogelijkheid moest krijgen mondeling toelichting te geven over haar situatie of te reageren op de bezwaren van de verwerende partij.

De Raad stelt vast dat de elementen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanbrengt als elementen die zij naar aanleiding van een mondeling gehoor zou hebben aangehaald, reeds door de

verwerende partij gekend waren en bovendien in rekening werden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij minstens haar belang niet aantoonde bij een mondeling gehoor, daargelaten het feit dat zij de kans kreeg alle elementen die zij nuttig achtte kenbaar te maken – zij ging ook in op de uitdrukkelijke uitnodiging hiertoe en toont niet aan dat haar werd belet elementen ter kennis te brengen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat rekening werd gehouden met de leeftijd van de verzoekende partij, met de duur van haar verblijf in België, met haar twee kinderen, met haar nieuwe gezinssituatie – namelijk haar nieuwe relatie en het kind dat hierbinnen werd geboren -, met het feit dat zij in België heeft gewerkt en dat er sprake is van integratie in de Belgische samenleving. Met de zwangerschap van de nieuwe echtgenote – zwangerschap waarvan overigens geen enkel bewijs werd voorgelegd – kon geen rekening worden gehouden nu de verzoekende partij dit niet aan de verwerende partij ter kennis bracht toen zij hier de kans toe kreeg. De verzoekende partij toont niet aan dat zij dit element niet kon aanbrengen, en bij gebrek aan een stavingsstuk is het overigens ook niet zeker dat er voor het nemen van de bestreden beslissing al sprake was van een tweede zwangerschap van de nieuwe echtgenote van de verzoekende partij en dat er dus rekening mee kon gehouden worden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont dit alleszins niet aan.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing in het kader van het onderzoek in functie van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat gebiedt bij de beëindiging van het verblijfsrecht rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin zij banden heeft met haar land van oorsprong, het volgende:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42^{quater} §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42^{quater}, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 01.08.2014) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers minstens 31 jaar lang in zijn land van herkomst en is er opgegroeid. Er kunnen bovendien geen rechten geput worden uit eerder kortstondig legaal verblijf dat niet kon worden verlengd, noch uit illegaal verblijf. Daarenboven heeft betrokkene reeds een nieuw gezin gesticht: hij heeft in Congo een vrouw met Congolese nationaliteit leren kennen en is met haar aldaar op 31.03.2017 reeds in het huwelijksbootje gestapt. Dit toont aan dat betrokkene wel degelijk nog voldoende voeling heeft met het land van herkomst en de heersende cultuur en waarden. Er zijn hieromtrent aldus geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie legt hij een attest van aansluiting bij de CM voor. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering behoort tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Het is dus redelijk te stellen dat dit document niet aantoonde dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat er geen sprake is van een financiële en affectieve band met de referentiepersoon in die mate dat er sprake is van een bijzondere

afhankelijkheid. Het vonnis van de rechtbank met betrekking tot het co-ouderschap wordt niet nageleefd. Ook de relatie met de moeder van het kind is voorbij. Er is geen sprake meer van een familiale cel, en dit reeds sinds 13.02.2017. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene inmiddels een nieuw gezin heeft gesticht: hij heeft inmiddels een echtgenote en kindje van Congolese nationaliteit. Uit niets blijkt dat zij hun gezinsleven niet in het land van herkomst kunnen verderzetten. De vrouw is bovendien ook slechts in het Rijk sinds 24.11.2017.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

Voorts kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij door middel van onderhavig beroep de kans krijgt te reageren op de bezwaren van de verwerende partij.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de toepasselijkheid van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater}, §4 van de vreemdelingenwet. Waar zij verwijst naar het vonnis betreffende het omgangsrecht en het recht van bewaring met betrekking tot de referentiepersoon en naar het betalen van onderhoudsbijdragen.

De verwerende partij ontkent niet dat er in casu sprake is van een vonnis waarin het recht van bewaring wordt toegekend aan beide ouders en waarbij een omgangsrecht wordt toegekend aan de verzoekende partij. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat zij financiële en affectieve banden onderhoudt met haar zoon M, waardoor de uitzonderingsgrond niet van toepassing is. De verwerende partij zet meer bepaald het volgende uiteen:

“- Vonnis jeugdrechtbank dd. 17.04.2017

- Betaling aan moeder van het kindje op 02.03.2017 van 140 euro voor de maanden maart en april 2017, en van telkens 85 euro op 03.05.2018 en 30.06.2018. Deze bedragen zijn slechts zeer beperkt in tijd. Er kan met slechts enkele geldstortingen voor 4 maanden bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene daadwerkelijk financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn kind.

Er werd ook een betaling voorgelegd op 06.03.2017 ten bedrage van 130 euro aan de moeder van referentiepersoon, echter met vermelding “pour papy Ibula”. Hieruit kan niet besloten worden dat dit om onderhoudsgeld gaat voor betrokkenes zoon. Verder wordt ook een storting dd. 04.03.2017 voorgelegd ten bedrage van 180 euro met mededeling “Michel”, echter werd het geld op een andere rekening gestort dan die van de moeder van het kind.

- Treintickets voorgelegd tussen Leuven – Antwerpen (heen op 16.06.2018 – terug op 17.06.2018; Heen en terug op 18.05.2018).

Het aan betrokkene betekende onderzoek vermeldde tevens het volgende: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

Er werden verder geen stukken meer binnengebracht.

Voor wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42^{quater}, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Er is slechts gezamenlijke vestiging met referentiepersoon van 01.08.2014 (bijlage 19ter) tot 13.02.2017. Er kan dus geenszins gesteld worden dat betrokkene aan voormelde uitzonderingsvoorwaarde voldoet gelet er geen sprake is van 3 jaar gezamenlijk vestiging met referentiepersoon waarvan één in het Rijk.

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42^{quater}, §4, 2° en 3° zijn niet van toepassing.

Betrokkene toont immers niet aan zowel financiële als affectieve banden te onderhouden met de referentiepersoon sinds hij niet meer op het zelfde adres woont, meer bepaald sinds 13.02.2017, zoals nochtans expliciet werd gevraagd in de aan hem betekende brief. Betrokkene legt evenwel een vonnis van de jeugdrechtbank voor, maar legt als bewijs dat hij effectief dit bezoekrecht uitoefent alsook mee financieel instaat voor het kind, slechts 3 stortingen voor voor 4 maanden, namelijk voor de maanden maart en april 2017, en mei en juni 2018.

Uit het relatieverlag dd. 23.05.2018 zou moeten blijken dat betrokkene sinds september 2017 € 25 per maand zou betalen. Daar wordt echter niets van voorgelegd door betrokkene. Voor zover dit zou kloppen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene € 70 per maand zou moeten betalen en de afspraken vastgelegd in het vonnis, aldus niet respecteert. In het socio-economisch onderzoek dd. 08.05.2018 dat aan betrokkene werd betekend, werd gevraagd om stukken waaruit blijkt dat betrokkene

een financiële en affectieve band met zijn Belgisch kind heeft behouden sinds hij niet meer op hetzelfde adres woont als het kind, en dat daarbij concreet gedacht wordt aan het voorleggen van het bewijs dat hij de bewaring over het kind heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind.

Ter staving van de affectieve band werd bovendien niets voorgelegd. Er werden evenwel treinticketten voorgelegd tussen Leuven – Antwerpen twee heen-en-terug-ritten, eentje half mei 2018 en eentje half juni 2018.

Deze kunnen niet als afdoende bewijs worden gezien van een affectieve band met het kind. Het is immers niet duidelijk dat betrokkene wel degelijk bij zijn kind op bezoek is gegaan. Voor zover zou moeten verondersteld worden, in samenlezing met het relatieverlag dd. 23.05.2018, dat de ticketten wel degelijk bezoeken zouden aantonen aan zijn kind dient vastgesteld te worden dat betrokkene zich evenmin aan de bezoekregeling houdt zoals bij vonnis bepaald, hij komt immers slechts één keer per maand op bezoek bij het kind. Of er echter daadwerkelijk sprake is van een affectieve band die wordt opgebouwd, kan niet worden vastgesteld. Indien betrokkene daadwerkelijk mee voor zijn kind instaat op financiële en affectieve wijze en de gezinshereniging inmiddels nog gegrond zou zijn, zou toch kunnen verondersteld worden betrokkene inmiddels na meer dan één jaar tussen de uitspraak van het vonnis en de betekening van het socio-economisch onderzoek, meer zou kunnen voorleggen (foto's e.d.). Er dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat op basis van de stukken in het administratieve dossier niet kan worden besloten dat betrokkene daadwerkelijk een financiële en affectieve band met zijn Belgisch minderjarige kind onderhoudt in die zin dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband van het kind ten opzichte van betrokkene."

en

"Wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat er geen sprake is van een financiële en affectieve band met de referentiepersoon in die mate dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheid. Het vonnis van de rechtbank met betrekking tot het co-ouderschap wordt niet nageleefd. Ook de relatie met de moeder van het kind is voorbij. Er is geen sprake meer van een familiale cel, en dit reeds sinds 13.02.2017. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene inmiddels een nieuw gezin heeft gesticht: hij heeft inmiddels een echtgenote en kindje van Congolese nationaliteit. Uit niets blijkt dat zij hun gezinsleven niet in het land van herkomst kunnen verderzetten. De vrouw is bovendien ook slechts in het Rijk sinds 24.11.2017.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Artikel 42quater, § 4 stelt het volgende:

"onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

(...)

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid 1° of 2° dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is; (...)"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij kennis had van het vonnis van 18 april 2017 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen.

In dit vonnis staat dat "beide ouders zullen derhalve het gezamenlijk het recht van bewaring (...) uitoefenen" en "het minderjarige kind (...) zal persoonlijk contact onderhouden met zijn vader (...)

a) In hoofddorde: in onderling overleg

b) In ondergeschikte orde en bij gebreke aan overleg of overeenstemming:

Tijdens het schooljaar: gedurende elk paar weekend van zaterdag om 10u tot zondag 17u. wanneer het kind naar de lagere school zal gaan, zullen de partijen bekijken of dit weekend kan worden uitgebreid naar vrijdag na school tot maandag op school

Tijdens de schoolvakanties:

- *Kerst/paasvakantie: behoudens andersluidend akkoord verblijft het minderjarige kind (...) bij de vader tijdens de onpare jaren de eerste week en tijdens de pare jaren de tweede week van de kerst/paasvakantie (...)*
- *Tijdens de zomervakantie: verblijft het minderjarige kind (...) bij zijn vader van 1 juli om 10u tot 15 juli om 18u en van 1 augustus om 10u tot 15 augustus om 18u (...)*

Aldus blijkt duidelijk uit dit vonnis dat er een omgangsrecht wordt toegekend aan de verzoekende partij en dat zij samen met haar ex-partner het recht van bewaring uitoefent, zodat zij wel degelijk valt onder de uitzonderingsbepaling zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 4. De verwerende partij is van oordeel dat deze voorwaarde enkel van toepassing is voor zover de verzoekende partij kan aantonen dat zij daadwerkelijk een affectieve en financiële band onderhoudt met haar kind. Dit blijkt overigens uit de brief die zij gericht heeft aan de verzoekende partij waarbij zij vraagt om stukken voor te leggen waaronder *“desgevallend het bewijs dat u een financiële en affectieve band met het Belgische kind (...) heeft behouden sinds u niet meer op hetzelfde adres woont als het kind. Daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat u de bewaring heeft over het kind of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind.”*

Deze voorwaarde valt niet af te leiden uit de wet. Niettegenstaande heeft de verzoekende partij naast het vonnis, ook nog stukken neergelegd zoals betalingsbewijzen aan de moeder en twee treintickets tussen Leuven en Antwerpen. De Raad stelt vast dat hoewel de betalingsbewijzen en de vervoersbewijzen eerder beperkt zijn, zij wel in overeenstemming lijken te zijn met de inhoud van het vonnis. Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt in haar verzoekschrift is het zeer moeilijk aan te tonen dat zij het kind effectief 2 weekends per maand bij zich heeft.

Gelet op het voorliggend vonnis waarvan niet wordt betwist dat het nog steeds van kracht is en gelet op de bewijstukken die door de verzoekende partij werden aangebracht en die kaderen binnen het hetgeen werd opgelegd door het vonnis, acht de Raad de redenering van de verwerende partij dat niet blijkt dat zij het vonnis naleeft en aldus niet onder de uitzonderingsbepaling valt, kennelijk onredelijk.

Een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU